

er de Familier, der kommer under offentlig Fattigforførgelse, som ere prisgivne til denne, men de Børn, der opvoxe i Fattighusene, er man jo næsten altid sikker paa ville efter at være konfirmerede og efter i faa Aar at have været ude at tjene falde tilbage til det offentlige Fattigvæsen; mange af de Børn, der ere opvoiede i Fattighusene, anser det ikke for en Skam igjen at falde tilbage til offentlig Fattigforførgelse. Derfor tror jeg, at Kommunerne handle ret i faa vidt muligt at indrette deres Fattigvæsen paa at holde enhver hæderlig Arbejder, der paa Grund af øieblikkelige Forhold — over hvilke han ikke selv er Herre — kommer i Nød, udenfor Fattigvæsenet. Veien dertil er at sørge for, at der kan være tilstrækkelige Midler i de saakaldte fri Fattigtasjer. Disse ere ikke blevne paaagtede, som de burde og skulde. Jeg ser til min Overraskelse i denne Tid i Bladene, at der endog er Tilfælde, hvor Kommunerne i mange Aar ikke have valgt en Bestyrelse for de Fattiges Kasse, hvor man altsaa i den Grad har ladet dens Virksomhed upaaagtet, at man ikke veed, hvem der er Bestyrer, eller om der overhovedet er nogen Bestyrelse for den. — Det hidrører for en stor Del fra, at de Fattiges Kasse ikke har tilstrækkelige Midler til at raade over. I Odense Amt er der flere Kommuner, som ere komne ind paa en ny Vej, idet de bestræbe sig for at lade den frie Fattigforførgelse blive den normale og lade den tvungne offentlige Fattigforførgelse blive den ekstraordinære, og jeg tror, at man i Samfundets Interesse handler vel i at støtte Kommunerne i, at de kunne fortsætte paa denne Vej. Det er ikke blot det Humaneste overfor den virkelig hæderlige Arbejder, men ogsaa i Samfundets vel forstaaede Interesse. Det er en Kjendsgjerning, at vore Tugthuse rekruteres for en stor Del fra vore Fattiggaarde og vore Fattighuse, og dersom der ikke træffes alvorlige Foranstaltninger til en forstandigere Ledelse af Fattigvæsenet i det Hele taget, er det min Overvisning, at skulde de trykkende Konjunkturer, vi nu have, og den dermed følgende Arbejdsløshed tilmed være længe, vil Fattigvæsenet og Fattigbyrden voxe i en altsfor overvældende Grad. Laanene til Kommunerne sætter jeg ikke videre Pris paa — der forekommer mig ikke at være megen Anledning til at friste Kommunerne til at komme ind paa den Vej, — men Understøttelse fra Statens Side til den frie Fattigtasje i Forhold til, hvad Kommunen giver, vil være en Spore for Kommunerne til at paaagte denne Institution og til at

komme ind paa en forstandigere og humanere Ordning af Fattigvæsenet end den, der for Diebliffet finder Sted i mange Kommuner. Skal de Fattiges Kasse gjøre den Nytte, som er tilsigtet ved Loven af 8de Marts 1856, maa den have flere Midler til Raadighed, men det er vansteligst at tilvejebringe de fornødne Midler med Tilstud alene fra Kommunerne. Jeg tilraader derfor at vedtage dette Lovforslag med faa stort et Stemmetal som muligt og derved bidrage, hvad vi kunne, til, at der kan komme et godt Resultat ud af denne Sag. Jeg skal saaledes indtrængende anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslaget (se Till. C) vedtoges enstemmig med 51 Stemmer.

Lovforslaget bliver at sende tilbage til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov angaaende Stempelafgiften af de af Odense Kommune for et Laan paa 1,119,900 Kr. udstedte Obligationer.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 2579 ff.)

Der var ikke stillet noget Ændringsforslag.

Lovforslaget som Helhed fattes under Forhandling.

Ingen begjærede Ordet.

Lovforslaget (se Till. C) vedtoges enstemmig med 56 Stemmer.

Lovforslaget bliver nu at tilstille Statsraadet.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Beskatningen af Brændevinsbrænding.